

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 61/2012-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2012 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti Ing. R. K., B., zastúpeného advokátkou JUDr. V. D., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. R. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. R. K. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť Ing. R. K. trovy konania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. V. D., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. novembra 2011 doručená sťažnosť Ing. R. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 4. augusta 2006 domáhal vydania platobného rozkazu na zaplatenie sumy 5 990 Sk (198,83 €) proti odporcovi O., a. s., B. (ďalej len „odporca“), z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla odstúpením od zmluvy. Okresný súd o návrhu rozhodol platobným rozkazom sp. zn. 32 Ro 2452/2006 zo 14. augusta 2006 tak, že uložil odporcovi povinnosť uhradiť sťažovateľovi žalovanú pohľadávku. Proti platobnému rozkazu podal odporca 7. novembra 2006 odpor. Z tohto dôvodu bola vec prevedená do registra „C“ a vedie sa pod sp. zn. 9 C 74/2007.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza, že „... dňa 1. 8. 2006 podal na Okresný súd Bratislava II návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 5.990 Sk s prísl., ktorému súd vyhovel.

Po podaní odporu žalovaným súd návrh môjho klienta úplne nedôvodne rozsudkom z 27. 2. 2008 zamietol z dôvodu, že v petite nebolo uvedené, že odporca mu má vrátiť sumu

5.990 Sk oproti vydaniu telefónu, hoci v tom čase už môj klient časť zmluvy týkajúcej sa platenia paušálu dodržal a jeho povinnosť vrátiť odporcovi telefón úplne pomínula.

Tento vadný rozsudok KS Bratislava zrušil ešte dna 8. 4. 2010, OS Bratislava II však bol rok vo veci úplne nečinný, prieťahy v konaní potvrdila aj predsedníčka súdu...

Súd však doteraz túto úplne jednoduchú vec neskončil, koná zmätočne, na pojednávania vytýčené na dni 11. 5. a 7. 9. 2011 môj klient vôbec nedostal predvolanie a z prípadu vyrobil monstr proces, ktorého trovy prevýšia žalovanú istinu, pričom v súčasnosti je pojednávanie odročené na neurčito.

Domáham sa preto na ÚS SR spravodlivého rozhodnutia, ktoré dá môjmu klientovi zadosťučinenie v jeho odôvodnenom práve, keďže už 6. rok táto banálna vec nie je rozhodnutá. Tým zdôvodňujem výšku finančného zadosťučinenia, ktorú v mene svojho klienta uplatňujem, nakoľko po celý tento čas je v právnej neistote.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Ing. R. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. R. K. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 (jedentisíc) EUR, ktoré je povinný OS Bratislava II vyplatiť v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. OS Bratislava II je povinný nahradiť Ing. R. K. v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci 247 EUR + 2x paušál 14,84 EUR, spolu 261,84 EUR na účet advokátky JUDr. V. D.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 61/2012-12 z 2. februára 2012 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Právna zástupkyňa sťažovateľa

a predsedníčka okresného súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenie právnej zástupkyne sťažovateľa a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom prípise č. Spr. 3785/2011 z 2. januára 2012 popísala chronologicky doterajší priebeh namietaného konania a na tomto základe uviedla, že *„námietka sťažovateľa na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov pri jej komplexnom posúdení nie je dôvodná. Aj keď Okresný súd Bratislava II v odpovedi na sťažnosť na prietahy v konaní konštatoval nečinnosť súdu, nemožno z hľadiska komplexného posúdenia všetkých súdom vo veci vykonaných úkonov konštatovať, že by len určitý časový úsek spôsobil taký následok ako uvádza sťažovateľ, a že by došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.“*

Predsedníčka okresného súdu v označenom prípise ďalej argumentuje takto:

„Prvostupňový súd konal vo vecí v primeraných časových intervaloch, pričom za úkony súdu je potrebné považovať nielen samotné pojednávanie, ale aj ostatné procesné úkony vyplývajúce z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (najmä doručovanie rozhodnutia odvolacieho súdu, výzvy na zaplatenie súdneho poplatku, výzvy na preukázanie riadneho zastúpenia účastníka, zisťovanie majetkových pomerov účastníka v súvislosti so žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov a pod.), ako aj procesné úkony smerujúce k objasneniu skutkového stavu veci.“

Námietku sťažovateľa, že mu nebolo doručené predvolanie na termín 11. 05. 2011 a 07. 09. 2011 Okresný súd Bratislava II rovnako nepovažuje za opodstatnenú a z hľadiska ústavnej sťažnosti za právne relevantnú. Navrhovateľ bol v konaní zastúpený právnym

zástupcom. Súd preto nemal procesnú povinnosť doručovať predvolania na termín sťažovateľovi, pokiaľ nepovažoval za potrebné sťažovateľa osobne vypočuť. V zmysle § 49 ods. 1 O. s. p. doručoval súd predvolanie a všetky písomnosti do rúk právnej zástupkyne, ktorá v zmysle účelne poskytovanej právnej pomoci mohla svojho klienta vyrozumieť o termíne pojednávania. Z vyjadrenia právnej zástupkyne sťažovateľa na pojednávaní z 11. 05. 2011 vyplýva, že ani ona samotná nemala v čase konania tohto pojednávania telefonický kontakt na sťažovateľa a nevedela sa s ním spojiť.

Ostatné námietky sťažovateľa... sa týkajú výlučne nezávislej rozhodovacej činnosti súdu, do ktorého nemožno zasahovať. Obsahom práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je posudzovanie právnej zložitosti veci a hodnotenie procesného postupu súdu z hľadiska vedenia konania a rozsahu vykonaného dokazovania.

Okresný súd preto navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby sťažnosť sťažovateľa ako neopodstatnenú odmietol.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa reagovala na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu podaním z 9. marca 2012, v ktorom najmä uviedla:

„V roku 2008 sa môj klient nemusel zúčastňovať nariadených pojednávanií, pretože išlo o jednoduchú vec, v ktorej som ho vždy zastupovala (naopak nedostavoval sa odporca), pričom všetky listinné dôkazy som tak v origináli ako aj v kópii založila do spisu a následné meritórne rozhodnutie nebolo správne, preto aj bolo odvolacím súdom zrušené.

Ďalej nemôžem súhlasiť s tým, že na T pojednávaní 11. 5. a 7. 9. 2011 nemusel byť môj klient volaný, opak je pravdou, pretože súd mal od odv. súdu nariadenú povinnosť vypočuť ho a preto volaný musel byť.

Napokon uvádzam, že v celom rozsahu trvám na obsahu pôvodnej sťažnosti.“

Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh namietaného konania:

1. Sťažovateľ doručil 4. augusta 2006 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým by bola odporcovi uložená povinnosť uhradiť mu sumu 5 990 Sk (198,83 €) z titulu náhrady škody, ktorá mu vznikla odstúpením od zmluvy o pripojení s mobilným operátorom.

2. Okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 32 Ro 2452/2006 zo 14. augusta 2006 návrhu sťažovateľa vyhovel; proti označenému platobnému rozkazu podal odporca 7. novembra 2006 odpor.

3. Vec sťažovateľa bola 23. apríla 2007 prevedená do registra „C“ a je vedená pod sp. zn. 9 C 74/2007.

4. Prvé pojednávanie okresný súd nariadil na 15. október 2007; toto pojednávanie bolo pre neprítomnosť odporcu odročené na 26. november 2007.

5. Odporca sa pojednávania nariadeného na 26. november 2007 bez ospravedlnenia nezúčastnil, okresný súd preto nariadil termín ďalšieho pojednávania na 21. január 2008 a zároveň odporcovi uložil poriadkovú pokutu v sume 3 000 Sk.

6. Pojednávanie nariadené na 21. január 2008 bolo odročené z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne na 25. február 2008, ktoré okresný súd po prerokovaní veci odročil na 27. február 2008 pre účely vyhlásenia rozsudku.

7. Na pojednávaní konanom 27. februára 2008 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom, ktorým návrh sťažovateľa zamietol; označený rozsudok bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený 23. júna 2008 (po uplynutí štyroch mesiacov).

8. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu z 27. februára 2008 odvolanie; okresný súd spis po vykonaní nevyhnutých procesných úkonov (zaplatenie poplatku sťažovateľom, vyjadrenie odporcu k odvolaniu sťažovateľa) predložil 19. septembra 2008 na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

9. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd 8. apríla 2010 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ sa podaním doručeným okresnému súdu 23. decembra 2010 domáhal, aby okresný súd nariadil pojednávanie, a zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov.

11. Okresný súd nariadil pojednávanie až po roku od vydania zrušujúceho uznesenia krajského súdu na 11. máj 2011, ktoré bolo odročené pre neúčast' zástupcu odporcu na 20. jún 2011; na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa bolo toto pojednávanie odročené na 7. september 2011.

12. Na pojednávaní uskutočnenom 7. septembra 2011 bola vec meritórne prerokovaná a pojednávanie bolo odročené na 26. október 2011 pre účely vypočutia svedka.

13. Pojednávanie uskutočnené 26. októbra 2011 okresný súd po vypočutí svedkov odročil na neurčito na účely nariadenia znaleckého dokazovania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 74/2007.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety

OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom namietaného konania je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáha náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť odstúpením od zmluvy o pripojení s mobilným operátorom. Ústavný súd po preskúmaní spisovej dokumentácie dospel k záveru, že vec sťažovateľa nie je z právneho hľadiska zložitá, pričom doterajší priebeh namietaného konania nesignalizoval ani zložitost' veci zo skutkového hľadiska. Skutočnosť, že okresný súd až na ostatnom pojednávaní dospel k záveru, že vo veci bude potrebné vykonať znalecké dokazovanie, nemohla z časového hľadiska ovplyvniť doterajší priebeh namietaného konania.

2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka súdneho konania pred okresným súdom ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré zásadným spôsobom ovplyvnili doterajšiu neprimeranú dĺžku namietaného konania. Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že sťažovateľ sa nezúčastnil niekoľkých pojednávaní, keďže bol v konaní zastúpený kvalifikovanou právnu zástupkyňou. Ústavný súd navyše vzal do úvahy, že sťažovateľ sa žiadosťou o nariadenie pojednávania (23. decembra 2010) a následne aj podaním sťažnosti proti porušovaniu svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov adresovanej predsedníčke okresného súdu (24. augusta 2011) domáhal zvýšenia aktivity okresného súdu v namietanom konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v namietanom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti poukázal na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu ústavný súd dospel k záveru, že doterajší priebeh namietaného konania je poznačený neefektívnou činnosťou okresného súdu. Okresný súd síce nariaďoval v období do vyhlásenia rozsudku z 27. februára 2008 pojednávania vo veci v zásade plynulo, ale následne viacero z nich odročil bez prerokovania veci. Nesústredenosť postupu okresného súdu potvrdzuje aj skutočnosť, že okresný súd rozhodol o nariadení znaleckého dokazovania po viac ako 5 rokoch od podania návrhu po predchádzajúcom zrušení rozsudku z 27. februára 2008 krajským súdom (uznesenie krajského súdu z 8. apríla 2010) a vrátení veci na ďalšie konanie. Na ťarchu okresného súdu ústavný súd pripísal tiež skutočnosť, že rozsudok okresného súdu z 27. februára 2008 bol sťažovateľovi doručený až po takmer štyroch mesiacoch od jeho vyhlásenia. Rovnako z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich zo základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa názoru ústavného súdu neakceptovateľná skutočnosť, že po vrátení veci na ďalšie konanie krajským súdom okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie až na 11. máj 2011 (viac ako jeden rok od vydania zrušujúceho uznesenia krajského súdu). Zo spisu vyplýva, že vo veci neprimerane dlho rozhodoval o odvolaní sťažovateľa aj krajský súd (od 19. septembra 2008 do 8. apríla 2010); dĺžku tohto obdobia okresný súd objektívne nemohol ovplyvniť, a preto ústavný súd túto skutočnosť zohľadnil pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadošťučinení.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najmä neefektívnou činnosťou okresného súdu došlo v namietanom konaní k zbytočným prietahom, a teda aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu ešte právoplatne skončené, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy okresnému súdu prikázal, aby v ďalšom období konal v tomto konaní bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € z dôvodu dlhotrvajúceho stavu právnej neistoty, keďže „... už 6. rok táto banálna vec nie je rozhodnutá“.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení jeho sumy ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti uplatňovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné

zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vychádzajúc predovšetkým z doterajšej neprimeranej dĺžky namietaného konania, neefektívnej činnosti okresného súdu, správania sťažovateľa ako účastníka konania, ako aj predmetu sporu (spor o náhradu škody v sume 5 990 Sk s príslušenstvom) ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 500 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. V. D. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a to za každý úkon po 123,50 €, t. j. spolu 247 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 261,82 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2012